

Pfv.II.21.499/2014/8.

A Kúria a felperesnek az alperes ellen készfizető kezesség iránt a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróságon 14.P.XVIII.21.288/2013. számon indított perében a Fővárosi Törvényszék 54.Pf.641.750/2013/4. számú ítélete ellen a felperes részéről 10. sorszám és a Pfv. 3. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelemmel indult eljárásban - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes és az alperes korábbi munkavállalója, B. I. házastársak voltak, házasságukból három gyermek született. A bontóperben, a 2012. november 9. napján hozott elsőfokú ítélet kötelezte a felperes házastársát 2011. március 1. napjától gyermekekenként havi 20.000 forint, összesen havi 60.000 forint, 2011. április 1. napjától gyermekekenként havi 25.000 forint, összesen havi 75.000 forint, 2012. november 1. napjától a főállásban elért jövedelmének a bérköltség terhére kifizetett összes munkabére gyermekekenkénti 16,6, összesen 50 %-ának, de legalább gyermekekenként 25.000 forint, összesen 75.000 forint alapösszeg, továbbá az érdekeltségi (rendelkezési vagy más hasonló) alap terhére kifizetett egyéb juttatása 50 %-ának

megfizetésére annak esedékességekor. Az elsőfokú bíróság a 2012. március 1. napjától október 31. napjáig terjedő időszakban keletkezett 878.170 forint gyermektartásdíj hátralék teljesítésére 24 havi részletfizetést engedélyezett. Az elsőfokú ítélet a folyamatos gyermektartásdíj tekintetében előzetesen végrehajtható volt, de a kötelezett munkáltatója felé közvetlen letiltásra irányuló rendelkezést nem tartalmazott. Az elsőfokú bíróság a gyermektartásdíj alapjául szolgáló jövedelem meghatározásakor figyelembe vette, hogy a nemzetközi áru fuvarozásban gépkocsivezetőként foglalkoztatott kötelezett napi költségtérítésben részesül. Az elsőfokú bíróság a napidíj egy részét megtakarításnak tekintette és annak mértékét a gyermektartásdíj alapját képező jövedelemként 2011. június 30-ig havi nettó 100.000 forintban, 2011. július 1. napjától havi nettó 150.000 forintban állapította meg. A másodfokú bíróság a 2013. július 2-án hozott jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatva a kötelezettet terhelő gyermektartásdíj alapösszegét 2011. július 1. napjától gyermekeként havi 25.000 forintban, összesen 75.000 forintban határozta meg és 2012. november 1. napjától a százalékos marasztalás mellőzésével az alapösszeget határozott összegű gyermektartásdíjként tartotta fenn.

A felperes volt házastársának munkáltatója 2012. november 9. napjától 2013. április 22. napjáig terjedő időszakban az alperes volt. A kötelezettet nemzetközi áru forgalomban dolgozó gépjárművezetőként foglalkoztatta és részére a külföldi utak időtartamára napidíjat fizetett. A felperes a jogerős ítélet meghozatala előtt kérte a gyermektartásdíj fizetési kötelezettség végrehajtását. A 2013. január 14. napján kibocsátott letiltásban a végrehajtó felhívta az alperest, mint munkáltatót B. I. jövedelme gyermekekénti 16,6 %-a, de minimum havonta 25.000 forint, továbbá 10 %-os behajtási jutalék levonására. Az alperes 2013 januárjától április végéig terjedő időszakban a munkabér 50 %-ának erejéig tett eleget a levonási kötelezettségének, a napidíjból levonást nem eszközölt.

A felperes keresetében 384.150 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (Vht.) 79. § (1)-(2) bekezdése szerinti készfizető kezesi helyállási kötelezettségére, továbbá a 75-76. §-ira hivatkozással. Álláspontja szerint az alperes a hivatkozott törvényi rendelkezéseket megsértve, az EBH 2005. 1214. számú elvi bírósági határozatban kifejtett bírói gyakorlattól eltérően volt házastársa napidíjából nem teljesítette levonási kötelezettségét.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, hogy a gyermektartásdíj megállapításának alapját képező jövedelem és a letiltásnál figyelembe vehető jövedelem eltérő.

A levonási kötelezettsége csak a kötelezett nettó munkabére 50 %-ának erejéig terjed ki.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a keresetet elutasította. Ítélete indokolásában rögzítette: a per tárgya kizárólag az volt, hogy az alperes mint munkáltató az ítéletben és a végrehajtó letiltási rendelvénnyében foglaltaknak megfelelően járt-e el. Hangsúlyozta, hogy a gyermektartásdíj mértékének megállapításakor az annak alapjaként figyelembe vett jövedelem és a végrehajtási eljárás során a letiltás alapjául szolgáló jövedelem között eltérés van. Az ítélet rendelkező része határozza meg azokat a juttatás típusokat, amelyekből a gyermektartásdíj levonható. A perbeli esetben csak a felperes volt házastársának a munkabére és az érdekeltségi alap terhére kifizetett egyéb juttatás volt letiltható. Munkabérnek csak a munkavállaló részére kifizetett olyan pénzbeli juttatás minősül, amelyet személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség terhel. A személyi jövedelemadóról szóló 1995. évi XCVII. törvény (Szja. törvény) 4. § (1) bekezdése szerint jövedelemnek a költségekkel csökkentett bevétel minősül. Az Szja. törvény 3. számú melléklete II. részének 7. a) pontja, valamint a külföldi kiküldetéshez kapcsolódó elismert költségekről szóló 285/2011. (XII. 22.) Korm. rendelet (továbbiakban: Korm. rendelet) 1. §-a szerint a napidíj olyan költség, amely nem adó- és járulékköteles, továbbá felhasználását nem kell tételesen igazolni. A végrehajtási rendelvény is azt tartalmazza, hogy az alperes az adós munkabéréből köteles levonni a megítélt összeget.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kötelezését kérte 520.570 forint megfizetésére. Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az EBH 2005. 1214. számú elvi bírósági határozatát, mert különbséget tett a gyermektartásdíj megállapításának alapját, illetőleg a letiltás alapját képező jövedelem között. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a már jogerősen elbírált gyermektartásdíj mértékét felülbírálta. A napidíjjal a kötelezettnek bizonyítottnak el kell számolnia, ezért a letiltás alapjául szolgál.

A Vht. 78. § (1) bekezdése kimondja, hogy a munkáltató köteles az adós részére a munkaviszony megszűnésekor olyan igazolást kiállítani, amely feltünteti, hogy a munkabérből milyen tartozásokat, milyen határozat vagy jogszabály alapján, kinek a részére kell levonni. A (4) bekezdés értelmében az új munkáltató köteles a tartozásigazolást az adóstól (munkavállalótól) bekérni és a végrehajtást folytatni. Az alperes a törvényben előírt a tartozás- igazolással kapcsolatos kötelezettségét megszegte. A felperes fellebbezésében internetes álláshirdetésekkel kívánta bizonyítani azt is, hogy a kötelezethez hasonló munkakörben foglalkoztatottak tényleges jövedelme

többszöröse az alperes alkalmazásában állt volt házastársa által elért nettó munkabérként megjelölt összegnek.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Ítélete indokolásában hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság érdemben nem vizsgálta a gyermektartásdíj tárgyában hozott korábbi ítéletek tartalmi helyességét, a tartás mértékét sem módosította. A jogvita elbírálása szempontjából annak van jelentősége, hogy a gyermektartásdíj alapját képező jövedelem és a letiltás alapjául szolgáló jövedelem élesen elkülönül. A gyermektartásdíj alapját képező kötelezett jövedelem meghatározásakor az alapperben eljáró bíróságok a munkáltató által napidíjként kifizetett összegeket is értékelték, mérlegelték. Az EBH 2005. 1214. számú határozat a gyermektartásdíj megállapításakor a gyermektartásdíj alapjának meghatározására ad iránymutatást.

Az alperest terhelő letiltási kötelezettség időpontjában azonban az alperesnek az előzetesen végrehajtható elsőfokú ítélet rendelkezései szerint kellett teljesítenie levonási kötelezettségét. Ez a kötelezett havi munkabére és az érdekeltségi alap terhére kifizetett jövedelme 50 %-ának, legalább 75.000 forint levonását jelentette. Ez azonban csak részben teljesült, mivel a végrehajtási eljárásban munkabérnek a Vht. 65. § (4) bekezdése alapján a munkaviszonyra figyelemmel kifizetett olyan juttatás minősül, melyet személyi jövedelemadó fizetési kötelezettség terhel. A perbeli esetben az érdekeltségi alap terhére nem történt a kötelezett részére kifizetés. A külföldi kiküldetéshez kapcsolódó napidíj pedig nem jutalom volt, hanem a jogszabály alapján járó fizetési kötelezettség. Emellett a Vht. 65. § (2) bekezdés a) pontja alapján a munkáltató általi levonás még tartásdíj esetében is legfeljebb az adós munkabérének 50 %-ig terjedhet. Így a vitatott három hónapban a kötelezett igazolt nettó munkabérének összegére figyelemmel az alperesnek nem volt lehetősége az alapítéletben meghatározott mértékű gyermektartásdíj levonására. A másodfokú bíróság hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott Szja. törvény 4. § (1) bekezdése értelmében jövedelemnek a költségekkel csökkentett bevétel minősül. Az Szja. törvény 3. számú melléklete II. részének 7. a) pontja, valamint a Korm. rendelet 1. §-a szerint a külföldi kiküldetésben lévő magánszemély napidíja napi 40 euró erejéig igazolás nélkül költségként elszámolható. A napidíj tehát munkabérnek nem tekinthető, és ezzel összhangban a Vht. 74. § i) pontja alapján a költségterítés végrehajtás alá sem vonható.

A Vht. 78. §-ában szabályozott, a munkáltatót terhelő tartozás igazolási kötelezettség az ügy érdemi elbírálása szempontjából nem releváns, az alperes mulasztásának bizonyítottsága sem érinti érdemben annak megítélését, hogy a kötelezett jövedelmének típusára

és összegére figyelemmel mennyiben járt el jogszerűen az alperes a gyermektartásdíj levonása során. A felperes által csatolt álláshirdetések is közömbösek az alperesi kötelezettség szempontjából, azokból ugyanis okszerűen nem következik, hogy az alperes munkabérként nem az általa igazolt összeget fizette ki a kötelezetteknek.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen a jogerős ítélet megváltoztatását és a keresete szerinti döntés meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a másodfokú bíróság kötelezését kérte új eljárás lefolytatására. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Pp. 3. § (2)-(3) bekezdését, a 164. § (1) bekezdését és a 206. § (2) bekezdését, továbbá a Vht. 75. §-át, a 77. §-át, a 78. § (4) bekezdését, valamint a 79. § (1) bekezdését. A másodfokú bíróság döntése ellentétes az EBH 2005. 1214. számú elvi határozattal.

A felülvizsgálati kérelem részletes indokai szerint a gyermektartásdíj fizetésére kötelezett volt házastársa 2012 novemberétől 2013 áprilisáig dolgozott az alperesnél, az alperes november, december és 2013. január hónapra a levonási és a tartozás-igazolás bekérésére vonatkozó kötelezettségét sem teljesítette.

A másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdését megsértve nem a kereseti kérelemről döntött, hanem azt vizsgálta, hogy a napidíj alapját képezheti-e a gyermektartásdíjnak. Nem tett eleget a Pp. 3. § (3) bekezdése szerint az alperessel szembeni tájékoztatási kötelezettségének. Az alperes nyilatkozatát bizonyíték nélkül elfogadta, eljárása a Pp. 206. § (2) bekezdésébe ütközik.

A kereseti kérelem jogalapjára tartozó több jogszabályi rendelkezést nem értékelt, ítélt dolgot vizsgált és nem vette figyelembe, hogy a hivatkozott elvi bírósági határozat szerint a végzett munka anyagi elismerését szolgáló rendszeres személyi juttatás a gyermektartásdíj alapjához tartozik, az a munkabérrel vonható egy kategóriába. A másodfokú bíróság az alapügyben hozott jogerős ítélettel megállapított kötelezettségtől, az ítélt dologtól eltérő jogellenes következtetésre jutott. Az alperest a korábbi jogerős ítélettel megállapított 75.000 forint gyermektartásdíj levonása és a felperes részére történő kifizetése terheli.

Volt házastársa 2012. november 9-től 2013. április hónapig állt alkalmazásban az alperesnél. A másodfokú bíróság tévesen hat hónap helyett csak három hónap vitatott időszakot értékelt. Nem vizsgálta, hogy a napi 25 euró költségtérítést volt házastársa ténylegesen milyen célokra fordította. Nem tulajdonított jelentőséget annak sem,

hogya a kötelezett kilométer pénzre vonatkozó állítása ellentétben áll az alperes napidíjra vonatkozó előadásával. A kötelezett arra hivatkozott, hogy kilométer pénzben részesül, ezzel szemben az alperes azt állította, hogy napidíjat fizetett a munkavállalónak.

A másodfokú bíróság nem vette figyelembe a felperes számításait sem, amelyekből kitűnik, hogy a kötelezett munkabéréből a havi 75.000 forint gyermektartásdíj letiltható. Nem értékelte, hogy a napidíj az államháztartás működési rendjéről szóló Korm. rendelet értelmében rendszeres személyi juttatásnak minősül, ezért a 4/1987. (VI. 14.) IM rendelet (továbbiakban: Csjtr. II.) 10. § (2) bekezdése értelmében a gyermektartásdíj alapjához tartozik, így a Vht. 66. § e) pontja szerint letiltás alá vonható rendszeresen visszatérő juttatás.

A csatolt álláshirdetések igazolják, hogy a külföldön dolgozó kamionvezető milyen jövedelmet érhet el. Volt házastársa későbbi munkáltatójától a munkabér 50 %-át meghaladó havi 75.000 forint összegű gyermektartásdíjban részesült a napidíjból történő levonás eredményeként.

Az alperes részletesen indokolt felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte. Álláspontja szerint a levonási kötelezettségét az ítélet rendelkező részének és a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően teljesítette.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

1. A felperes a felülvizsgálati kérelmében tévesen hivatkozott arra, hogy a másodfokú bíróság jogszabálysértéssel mellőzte volt házastársa 2012. november 9. napjától 2013. április 22. napjáig terjedő alkalmazásának teljes időszakára az alperes készfizető kezesi helytállási kötelezettségének vizsgálatát. A Pp. 3.(2) bekezdés értelmében a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. Ezzel összhangban a Pp. 215. §-a szerint a bíróság döntése nem terjedhet túl a kereseti kérelmen, illetőleg az ellenkérelmen, és a 253. § (3) bekezdése alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között (247. §) változtathatja meg.

A felperes keresetében azt sérelmezte, hogy az alperes a 2013. január 14-i végrehajtói letiltás alapján 2013. januárjától április végéig csak volt házastársa nettó munkabérének 50%-a erejéig tett eleget levonási kötelezettségének, a napidíj címén kifizetett juttatásból levonást pedig nem teljesített. A felperes keresetében a gyermektartásdíjat megállapító ítéletben meghatározott és a ténylegesen levont összegek közötti különbség megfizetésére kérte

kötelezni az alperest.

A perben eljáró első-, és másodfokú bíróság a Pp. 3. § (2) bekezdésének és a 215. §-ának helyes alkalmazásával a kereseti kérelem keretei között döntött az alperes készfizető kezési felelőssége tárgyában.

A Pp. 270. § (1) bekezdése szerint a jogerős ítélet felülvizsgálata jogszabálysértésre hivatkozással kérhető. A Kúria a felülvizsgálati eljárásban azt vizsgálhatja, hogy a perbeli jogvita tárgyában a felek által előterjesztett kérelmek és ellenkérelmek keretei között meghozott jogerős ítélet jogszabályt sért-e, vagy sem. Az elsőfokú és a másodfokú eljárásban nem merült fel a felperes részéről annak igénye, hogy a bíróságok volt házastársa foglalkoztatásának teljes időszakára vizsgálják a munkáltató helytállási kötelezettségét, ezzel kapcsolatos indokolást a jogerős ítélet nem tartalmaz. Ez pedig fogalmilag kizárja a felülvizsgálati eljárásban az érdemben nem vizsgálható kérdést illetően a jogszabálysértés megállapítását.

2. Az elsőfokú bíróság eljárása a Pp. 3. § (3) bekezdésében foglalt, a bíróságot a kereseti kérelem és az ellenkérelem keretei között terhelő tájékoztatási kötelezettséget nem sértette. Alapítvánnyal hivatkozott a felperes arra is, hogy a másodfokú bíróság ítélt dolgot, volt házastársának a gyermektartásdíj alapját képező és a korábbi jogerős ítélettel elbírált jövedelmét vizsgálta. A Kúria kiemeli, hogy az adott esetben ítélt dologról nincs szó, az eljáró bíróságok a felperes által előterjesztett keresetről határoztak, döntésük indokolásában azt emelték ki elvi érveléssel, hogy a gyermektartásdíj megállapításának alapját képező, illetőleg a kötelezett letiltás alá vonható jövedelme eltér.

3. A Cs.jtr. II. 10. § (2) bekezdése a munkaviszonyban álló kötelezett esetén felsorolja azokat a bérköltség terhére, illetőleg rendszeres személyes juttatásként kifizetésre kerülő járandóságokat, valamint a személyi jellegű kifizetésként, illetőleg nem rendszeres személyi juttatásként járó egyéb jövedelmeket, amelyeket a munkaviszonyban álló kötelezett esetén a gyermektartásdíj alapjaként elsősorban figyelembe kell venni. A (3) bekezdés teszi lehetővé, hogy a tartásdíj megállapításánál a bíróság a gyermek szükségleteire tekintettel a más munkaviszonyból, munkavégzésre irányuló egyéb jogviszonyból, illetőleg a nem munkaviszonyból származó rendszeres jövedelmet is alapul vegye. A (6) bekezdés pedig úgy rendelkezik, hogy nem képezi a tartásdíj alapját a költségtérítés, étkezési hozzájárulás, üdülési hozzájárulás, illetve hasonló jellegű egyéb járandóság.

A jogszabályból levezethető, hogy a gyermek szükségleteinek kielégítése érdekében lényegében a kötelezett minden rendszeres és nem rendszeres jövedelme a gyermektartásdíj alapjául szolgálhat,

kivéve a Csjtr. II. 10. § (6) bekezdésében felsorolt juttatásokat. A Kúria több határozatában kifejtette, miszerint annak megítélése, hogy mi minősül a tartásdíj alapjául szolgáló jövedelemnek és mi költségtérítésnek, nem az adó- vagy társadalombiztosítási jogszabályok, vagy az államháztartás működési rendjéről szóló jogszabály alapján kell eldönteni, mert azok a felek magánjogi jogviszonyában nem irányadóak (BH 2009. 328., BH 2001. 396.).

A Kúria több döntésében rámutatott arra is, hogy a munkavállaló részére kifizetett juttatás jogcímét illetően nem a juttatás elnevezésének, hanem a rendeltetésének van elsősorban jelentősége. Ezért, bár a költségtérítésként kapott összeg nem vehető munkabéreként figyelembe, ha az ezen a címen feltüntetett és kifizetett összegről megállapítható, hogy annak rendeltetése nem a felmerült költségek megtérítése, hanem a munkaviszonyon alapuló személyes közreműködést, a végzett munka anyagi elismerését szolgálja, ténylegesen a munkabérral vonható egy kategóriába (BH 1993. 772., EBH 1999. 54.). Az EBH 2005. 1214. számú elvi határozat pedig kimondja, hogy a végzett munka anyagi elismerését szolgáló rendszeres személyi juttatás a gyermektartásdíj alapjához akkor is hozzátartozik, ha azt a munkáltató költségtérítésként tünteti fel.

A hivatkozott elvi határozat levezeti azt is, hogy a tartás alapjának meghatározása során a költségtérítés összegét csak akkor és annyiban kell és lehet figyelmen kívül hagyni, ha és amennyiben azt a kötelezett nem a munkaviszonybeli kötelezettségeinek teljesítéséért, hanem a külföldi munkavégzésével kapcsolatban felmerülő többletköltségeinek a fedezeteként kapja. Ebből pedig az következik, hogy a tényleges többletköltségek fedezeteként kapott költségtérítés a tartás alapjaként nem vehető figyelembe, de a tartás mértékének meghatározása során értékelhető. Az alapügyben eljáró bíróságok a felperes volt házastársát terhelő gyermektartás mértékének meghatározása során a napidíj címén a külföldi munkavégzés időtartamára a többletköltségek fedezeteként kapott költségtérítésből származó megtakarítást vették figyelembe. A tartásdíj mértékére vonatkozó jogerős ítéletet pedig a perben eljáró bíróságok döntése nem érintette.

4. Az alapügyben megállapított gyermektartásdíj fizetési kötelezettség végrehajtására, a munkáltatót terhelő levonási kötelezettségre azonban már nem a Csjt. szabályait, hanem a Vht., továbbá az Szja. törvény és a Korm. rendelet vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni. E szabályokra figyelemmel dönthető el az alperes készfizető kezési helytállási kötelezettsége.

Nem vitatható, hogy a végrehajtó a Vht. 10. §-a szerinti végrehajtható okiratnak minősülő, az alapügyben hozott elsőfokú ítélet előzetesen végrehajtható rendelkezésének megfelelően, a Vht. 58. §-a szerint adta ki az alperesnek a végrehajtói letiltást. Eszerint az alperest a felperes volt házastársa munkabére és az érdekeltségi alap terhére kifizetett jövedelme 50 %-ának, legalább 75.000 forint levonása terhelte.

A Vht. 65. § (4) bekezdése értelmében a Vht. alkalmazásában a munkavállaló letiltható munkabérének a munkáltató által, a személyi jövedelemadóról szóló törvény szerinti béren kívüli juttatás kivételével minden olyan, a munkavállaló munkaviszonyára tekintettel kifizetett pénzbeli juttatás minősül, amelyet a magánszemélynél személyi jövedelemadó-előleg fizetési kötelezettség terhel. Az eljárás bíróságok által helyesen felhívott Szja. törvény 4. § (1) bekezdése értelmében jövedelemnek a költségekkel csökkentett bevétel minősül. A törvény 3. számú melléklete II. részének 7. a) pontja, valamint a Korm. rendelet 1. §-a szerint a külföldi kiküldetésben lévő magánszemély napidíja napi 40 euró erejéig igazolás nélkül költségként elszámolható. Ebből következően a napidíj munkabérnek nem tekinthető, és ezzel összhangban a Vht. 74. § i) pontja is kimondja, hogy a költségtérítés, az adott esetben a felperes volt házastársa részére kifizetett napidíj mentes a végrehajtási eljárás alól. A perben eljárás bíróságok a perben feltárt adatokból helyesen vonták le azt a következtetést, hogy az alperes a munkabérre vezetett végrehajtásra vonatkozó kötelezettségét maradéktalanul teljesítette, jogszabályi tilalom folytán helyesen mellőzte a napidíjból való levonást.

Nem terheli az alperest a Vht. 79. § (1) bekezdése szerinti készfizető kezesi kötelezettség amiatt, hogy az adós munkabérének 50 %-ig havonta levont és a felperesnek átutalt gyermektartásdíj összege nem érte el a bírói határozatban megállapított 75.000 forint mértéket.

A követelés jogalapjaként hivatkozott, a Vht. 78. §-ában foglalt, a munkáltatót terhelő tartozásigazolási kötelezettség mikénti teljesítése a munkaviszony létesítéséhez, illetőleg megszűnéséhez kapcsolódik. Nem érintik az alperes helyátállási kötelezettségét a kereset ténybeli alapjaként hivatkozott azon körülmények sem, miszerint külföldön dolgozó kamionvezetőként az alperes által kifizetett munkabérnél magasabb összegű jövedelem érhető el, illetőleg a felperes volt házastársának későbbi munkáltatója a napidíjból is eszközölt levonást.

A Kúria a kifejtettekre tekintettel a Pp. 274. § (1) bekezdése szerinti tárgyaláson kívüli eljárásban a jogszabályoknak megfelelő jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában

fenntartotta.

A felperes a felülvizsgálati eljárási illetéket lerótt. A felülvizsgálati kérelme eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségeinek megfizetésére. A Kúria ennek arányos mértékéről a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (5)-(6) bekezdése alapján határozott.

Budapest, 2015. július 7.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró

A kiadmány hitelével:

tisztviselő